

Küçük Koendu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Koendu

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil ağaç tepelerinin yükseklerinde küçük bir koendu yaşırdı. Küçük ve yuvarlaktı, kocaman bir armut kadardı. Yumuşak dikenleri kızıl kahverengiydi, uçları soluk sarıydı. Küçük kuyruğu bir dala yumuşak bir ip gibi dolanırdı. Sessizliği severdi. Yapraklar fısıldar, rüzgâr mırıldanırdı. Küçük koendu de utangaç gülümsemesiyle gülümserdi.

Her sabah küçük koendu yavaşça uyanırdı. Bir yapraktan küçük ısırıklar alır, güneşin yaprakların arasından görünmesini izlerdi. Kuşları ve vızıldayan arıları dinlerdi. Yalnız kalmayı severdi. Sessizlik en sevdiği şeydi. Onu sıcaklık ve güvende hissettirirdi, sanki yapraklardan yapılmış sıcak bir battaniye gibi. Hiçbir şeyin değişmemesini umardı.

Bir gn aęaęların arasından yeni bir ses geldi. Yumuşak, yavaş bir hıştırtıydı. Kçük koendu bir dalın arkasından baktı. Bir tembel hayvan vardı! Tembel hayvanın daęınık gri-kahverengi tyleri ve soluk krem rengi bir yz vardı. Uzun kolları çok ama çok yavaş hareket ediyordu. Uykulu, nazik bir glmsemeyle glmsedi. "Merhaba," dedi tembel hayvan yavaş bir sesle. "Ben sadece geęiyordum."

Küçük koendu utandı. Kuyruğunu dala daha sıkı doladı. Ama tembel hayvan acele etmedi. Öylece asılı kaldı, hafifçe sallandı. "Burası çok sessiz," dedi tembel hayvan. "Ben sessizliği severim." Koendunun koyu renkli gözleri kocaman açıldı. "Ben de sessizliği severim," diye fısıldadı. İşte o anda arkadaş oldular. Büyük sözler yok. Sadece sessizlik.

Tembel hayvan çok yavaş hareket ediyordu, koendu bunu dert etmedi. Birlikte keşfe çıktılar. Koendu dallar boyunca tırmanıyor, tembel hayvan da kendi yavaş hızıyla onu izliyordu. Yumuşak yosunlardan bir patika buldular. Çiy damlalarından yapılmış minik bir şelale buldular. Fazla konuşmadılar. Sadece birlikte olmayı sevdiler. Ağaç tepeleri artık daha da dostça geliyordu.

Bir öğleden sonra koendu tatlı bir koku aldı. "Sen de bu kokuyu alıyor musun?" diye sordu. Tembel hayvan havayı yavaşça kokladı. "Mmm," dedi. "Çiçekler." Tatlı kokunun peşinden gittiler. Koku onları kalın bir yaprak perdesinin yanına götürdü. Koendu küçük burnuyla yaprakları itti. Sonra ikisi de durdu. Gözlerine inanamadılar.

Yaprakların arkasında gizli bir ağaç tepesi bahçesi vardı. Dallarda her renkten çiçek açmıştı. Kelebekler gökkuşağının minik parçaları gibi uçuşuyordu. Güneş yaprakların arasından parlıyor ve her şeyi ıslık ıslık yapıyordu. "Ooo," diye fısıldadı koendu. "Çok güzel." Tembel hayvan yavaş gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet," dedi. "Burası da sessiz. Tam bize göre bir yer."

Küçük koendu ile tembel hayvan bahçede dinlendiler. Koendu sulu kırmızı bir meyve buldu. Onu tembel hayvanla paylaştı. Tembel hayvan yumuşak bir yosun yatağı buldu. Yarısını koendu için ayırdı. Tek söz etmeden yan yana yediler. Kelebekler etraflarında dans etti. Çiçekler esintide başlarını salladı. Bu, gelmiş geçmiş en güzel öğleden sonraydı.

O günden sonra koendu ile tembel hayvan her gün gizli bahçede buluştular. Bazen öylece oturup yaprakları dinlediler. Bazen meyve paylaştılar. Bazen tembel hayvan yavaş, uykulu bir hikâye anlattı. Koendu kuyruğunu bir dala dolayıp dinlerdi. Çok söze ihtiyaçları yoktu. Sessiz dostlukları onlara yetiyordu.

Bir g n a a  tepelerinden g  l  bir r zg r esti. K   k koendu sıkıca tutundu. Tembel hayvan da tutundu. Ama r zg r bah eyi sarstı. Yapraklar her yere savruldu. Kelebekler yaprakların altına saklandı. Koendu endişelendi. "Bah eye bir Őey olacak mı?" diye sordu. Tembel hayvan yavaş a etrafına baktı. "Yardım edebiliriz," dedi. "Birlikte."

Koendu ile tembel hayvan birlikte çalıştılar. Koendu küçük patileriyle düşen yaprakları çiçeklere geri itti. Tembel hayvan uzun pençeleriyle kırık bir dalı nazıkçe yerinden oynattı. Acele etmediler. Telaşlanmadılar. Sadece sessizce yardım ettiler. Yavaş yavaş bahçe yeniden mutlu görünmeye başladı. Kelebekler oynamak için geri geldi.

Rüzgâr durduğunda bahçe güvendeydi. Koendu tembel hayvana baktı. "Başardık," dedi. Tembel hayvan başını salladı. "Başardık," dedi. "Çünkü birbirimize yardım ettik." Koendu içinin ısındığını hissetti. Önemli bir şey öğrenmişti. Fark yaratmak için büyük ya da gürültülü olmak gerekmez. Küçük, sessiz iyilik de güçlüdür.

Küçük koendu ile tembel hayvan yan yana oturdular. Güneş battı, gökyüzü pembe ve altın rengine döndü. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi koendu. Tembel hayvan uykulu gülümsemesiyle gülümsedi. "Sen de benim arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi. Yıldızların tek tek ortaya çıkışını izlediler. Bahçe hafifçe parladı. Mükemmel, sessiz bir akşamdı.

O günden sonra küçük koendu bir daha hiç yalnız hissetmedi. Sessizliği hâlâ seviyordu. Ama artık sessizliğini bir arkadaşıyla paylaşıyordu. Tembel hayvan yavaştı, koendu ise küçüktü. Ama birlikte mutluydular. Gizli bahçeleri, kelebekleri ve birbirleri vardı. Bu da fazlasıyla yeterliydi.

Küçük koendu, dostluğun çok söze ihtiyacı olmadığını öğrendi. Paylaşılan bir meyve, dinlenecek bir yer, nazık bir gülümseme —önemli olan bunlardır. Bazen en sessiz dostluklar en anlamlı olanlardır. Yani eğer bir gün sessiz bir arkadaşla tanışırsan, yanına otur. Küçük bir şey paylaş. Belki sen de kendi bahçeni bulursun.

Ve eęer ok dikkatli dinlersen, aęa tepelerinin ykseklerinde yumuřak bir hıřırtı duyabilirsin. Bu, gizli bahelerinde dinlenen kk koendu ile yavař tembel hayvandır. Fazla konuřmuyorlar. Sadece arkadaş oluyorlar. Ve bu, duyulabilecek en gzel sestir.